

KHALIL ALREZ

ARAPÇA
ASLINDAN
GEVİREN
EYYÜP
TANRIVERDİ

ROMAN

ŞAM'IN
UYKUSUZ
ZÜRAFASI

ZÜRAFA VE BEN

Rus Mahallesinde hayvanat bahçesindeki terastaydım. Banttan yayınlanan İspanya-Urugay eski maçını izliyordum. 36 ekran televizyonum sehpanın üzerindeydi. Zürafanın burnu televizyonun dibindeydi.

Yakınlardan yapılan top atışlarını işitiyordum. Sabahtan beri kesintisiz atış yapılmaktaydı. Ben soğumuş çayımı içiyordum. Bu arada Denis Petroviç'in yaptığı elmalı turtaları bekliyordum. Denis Petroviç, Yüksek Müzik Enstitüsü'nde klarnet öğretmeni. Bense Zürafa ile elli yıl önce Madrid'de kaydedilen pörsümüş siyah beyaz golleri izliyordum.

Hükümet topları Rus Mahallesi bahçelerinden Dımaşk Gûta'sını dövüyordu.

Bense üzerinde uzandığım divanın arkasında bulunan uzun merdivene dikkat kesilmiştim bir kedi dikkatiyle. Merdiven o ana kadar tenhaydı ama her an Nonna'nın şık adımlarıyla şenlenebilirdi. Nonna, Rus Kültür Merkezi'ne gitmişti, babasını ziyaret etmek için. Kültür merkezi başkentin orta yerlerindeydi.

Bu arada ay ışığı ortalığı aydınlatıyordu. Televizyon zürafanın büyük siyah gözlerinde beliriyor, gümüşsü ışık zürafanın gür tüylerini dudaklarının derinliklerine gömüyordu. Zürafanın tüyleri bir taraftan da neredeyse uzaklarda top sahasındaki oyunculara, seyircilere ve çimlere dokunuyordu.

Hayvanat bahçesinin büyüklüğüne ve buradaki diğer hayvanlara ayrılan alanlara oranla zürafaya ayrılan alan bana hep küçük

gelmiştir. Çünkü zürafa belirgin bir şekilde devasa bir hayvan. Bitişik caddeden geçenler bile duvarların ve küçük ağaçların üzerinden onun yükseklerdeki başını görmeye alışmışlardı. Arkadaşım Sâlih'in hayvanat bahçesinin deposunun üstünde yer alan terastaki odasına yerleştiğimden beri hep böyle düşünmüştüm.

Sâlih savaştan birkaç ay önce Rus Mahallesinden ayrılmıştı. Ben de hiç ağırdan almadan gidip onun yerini doldurmuş oldum. Aslında buraya Afgan tazısı Petrovna ve sahibi Viktor İvaniç'in ısrarlı teşvikleri üzerine yerleştim. Afgan tazısı Petrovna'nın sahibi benim eski iş arkadaşım olur. Yirmi yıl kadar önce Moskova Haber Ajansı çeviri bürosunda beraber çalışmıştık. Kendisi Rus Mahallesindeki hayvanat bahçesinin şimdiki müdürü. Aynı zamanda bu bahçedeki duvar gazetesinin de yazı işleri başkanı.

Ben, zürafaya komşu olmadan önce de buraların yabancısı değildim aslında. Uzun süreden beri hayvanat bahçesini ara ara ziyaret etmişimdir, herkes de hayvanat bahçesin ziyaretlerini hoş karşılıyordu.

Zürafaya her yaklaştığımda onun çitlerin içinde kendisine uzanan eller arasında benim ellerimi tanıdığını hayal etmek bana pek tatlı gelirdi. Benden çekinmediğini düşünürdüm, tıpkı günlük bakımını yapan İvanova'dan çekinmediği gibi. Ayrıca bana karşı utangaç değildi, çekingenklik de göstermezdi, tıpkı zaman zaman onu muayene eden Veteriner Beşîr Gandûra'dan çekinmediği gibi. Herhalde sürekli benim bulduğum tarafa özellikle dönüp bakıyordu. El ayalarımı bacaklarına koyduğumda, ya da tırnaklarının arasına sıkışmış küçük çakılları parmaklarımla çıkardığımda kendisini huzurlu hisseder, nadiren de olsa zaman zaman başını yukarıdan eğip benim başıma doğru yaklaştırırdı.

Zürafanın hayvanat bahçesinde işçi olsun, idareci olsun, diğer hayvanlar olsun bütün dostlarına eşit bir şekilde ilgi duyması elbette gözümünden kaçmıyordu.

Sanki diğer bütün varlıklardan ve canlılardan daha yüksek oluşu, onda hepsine karşı fitrî bir şefkat ve sevgi kabiliyeti oluşturmıştı. Zürafanın her zaman dikkatimi çeken bazı tavırları vardı. Onun hemen yanı başında deve kuşu yer alıyordu ve aralarında bir çit bulunuyordu. Zürafa defaaten bir sürü zahmetle çitin üzerinden eğilerek deve kuşu ile arasındaki engeli aşmaya çabalarlardı. Bazen de uzun siyah dilini çıkarıp deve kuşuna doğru uzatır, sevgiyle, sempatiyle ve sakınganlıkla onun daracık alnına, gagasının kök yarıklarına ve çelimsiz tüylü boynuna değdirirdi. Deve kuşu ise yuvarlak patlak gözlerindeki sürekli şaşkınlığı hiçbir zaman eksik etmezdi.

Karanlık çöktükten sonra benim terasın kenarına doğru yönelirken ara ara durur, ağır ağır etrafa bakınırdı. Dikkatini çeken belirli bir şey olursa sabırla ve özenle uzun uzun ona odaklanırdı. Belki emin olmak istiyordu, sürekli toprakta yuvarlanan yaşlı kurdun dişisiyle beraber küçük kafesinde hâlâ yaşamaya devam ettiğinden, ya da dişi kara kartalın üzerini çevreleyen yüksek ağların ötesindeki yapay zirvelere kaç çatmaktan yana yorgun düşmediğinden, çığlık çığlığa haldeki küçük lemurların bu saate kadar hâlâ boyanmış kuru dallar arasında oynaşmaya devam ettiğinden.

Afgan tazısı Petrovna ise hayvanat bahçesinde herkesten önce zürafanın kalbinde kendine özel bir yer tutmanın yolunu bulmuştu. Petrovna, Viktor İvaniç ile aynı odada beraber yaşıyordu. Odaları şimdi artık benim olan Sâlih'in terasının karşısındaki terastaydı. Petrovna neredeyse her sabah benim odanın önündeki avluya seğirtir, tek başına orada dikilir ve yukarıdan zürafanın bulunduğu mekâna yukarıdan bakardı, ardıl, sakın ve ince ince havlamalarla onun dikkatin kendine çekmeye başlardı.

Zürafa ise Petrovna'nın içtenlikli çağrısına tereddüt etmeden cevap verir ve ona doğru yaklaşırdı. Hafif bir eğilmeyle doğrudan onunla yüz yüze gelmiş olurdu. Çok geçmeden de göz kapaklarını, uzun kömür kirpiklerini teslimiyet içinde yumuşakça ve güvenle

Petrovna için aşığı indirirdi. O da içtenlikle onu önemser, övünç içinde diliyle ona kapanır, geniş burun deliklerini, kavisli alnını, kısık gözlerini, kısa kulaklarını ve kısa boynuzlarını yalardı.

Bütün bunlar karşısında günler geçtikçe hayvanat bahçesinde hiç kimse zürafanın gönlünde benim kadar yer tutmuyor gibi gelirdi bana. Böyle düşünmemin sebebi belirsiz, ben de açıklayamıyorum ve bunu kanıtlamam da mümkün değil. Sâlih'in terasında kaldığım ilk geceden itibaren zürafanın tanıdıkları ve yakın dostları içinde bu saf sevgiyi sadece bana göstermeye başlamış olması bu duygularımı pekiştiriyordu. Zürafanın bana kulak kesilmesi benim söylediklerimi anlama çabasıyla ilgili değildi elbette.

Zaten benim çok konuşkan bir tabiatım yok. Ama yine de bazen birtakım yaygın kelimeler kullanmak zorunda kalıyor ve bunları onun önünde gelişigüzel söylüyordum, sadece bu kelimelerin anlamsız bir şekilde ağzıma doluşmasından kurtulmak için. Bazen de akşamları kendimi zürafanın yanında elimdeki bir kitaptan Rusça ya da Arapça bir şeyleri duyulacak şekilde okurken, ya da aklımda bulunan bir şiiri okurken buluyordum. Aslında ben çoğunlukla zürafanın yanında birbiri ardı sıra aklıma gelen düşüncelerle yetiniyordum, kelimelere ihtiyaç duymaksızın. Bu durumlarda zürafa fiilen benim sessizliğime saf bir şekilde kulak kesilmekten geri durmuyordu. Sanki her defasında benim fikirlerimden ve duygularımdan doğrudan gizli ve sempatik bir heyecana kapılıp benimle duygudaşlık yapıyordu.

Divanda sırt üstü yarı uzanıp ellerimle onun kavisli alnıyla ve kısa boynuzlarıyla oynasırken, anlık bir bulut ile perdelenmiş hilale dikkat kesilmek benim de hoşuma gidiyordu elbette ya da tam o sırada karşı damda kendisini yalayarak temizleyen bir kediyi fark etmek veya ansızın bitişik caddede kopan bir gürültüye kulak kesilmek.

Aslında normalde başkalarının varlığında uzun süre sessiz kalmak beni strese sokar. Ama zürafa ile ne kadar uzun süre kalırsam kalayım ben hiçbir stres hissetmiyorum. Zürafa düşündüğü, aradığı ve kendisine kulak kesildiği şeyleri her halükârda bende bulduğunu her zaman hissettiriyordu bana. Bazen de doğrudan onun yüzünün önünde küçük iskemleye oturur, ellerimle onun yelesinin kökünü okşardım; zürafa da eğer dilerse benim hislerimi bir bütün olarak dinleyebilsin diye.

Zürafa sanki ışıldayan gözleri ve ayık kulaklarıyla, her fırsatta uzaklarda bir yerlerdeki ormanların güzel ağaçlarıyla, daha önce-leri tanışıp beraber yaşadığı ama artık seslerini uzun süredir hiç işitmediği hayvanlarla, kuşlarla kurulu mutlu bir maziyi benim yüzümden çekip çıkarmaya çabalıyordu. Bazen de sanki uyku ile uyanıklık arası bir rüyada gibi hissediyordum, zürafa her seferinde benim yüz hatlarımda onun yüksek rahminden çok çok eski zamanlarda hayata düşmüş bir yavrunun izlerini takip ediyordu, kendisi dahi bilmeksizin, uğursuz yakıcı bir öğle vakti yavrusunu nerede ve nasıl yitirdiğini.

ZÜRAFA VE NONNA

I

Bir gün geldi çattı ve o gün Nonna yeşil soğanı keşfetti, ilk defa yeşil soğan görmüş gibiydi, hemen bir demet satın aldı.

Kendisi Dımaşk'ta henüz çok yeniydi. O zamana kadar yeşil soğan yemişliği yoktu, hatta ekme ve peynir ile dahi. Neyse ki o gün başkent eski Dımaşk'ın orta yerinde bulunan Rus Kültür Merkezi'nin merdivenlerinde benimle karşılaştığında ilk defa bir demet yeşil soğan satın alma gerekçesine sahipti.

Bense kollarımın arasında bir koli eski Rusça gazete demeti taşıyordum. Bunları merkezin kütüphanesinden kilo hesabı ile satın almıştım. Bu gazetelerdeki makaleleri, hayvanat bahçesinin duvar gazetesinde kullanacaktım. Nonna elinde yeşil soğan demetini tutuyordu keyifli bir şekilde. Beni görünce bakakaldı. Sanki beni geçmişten, uzak mekânlardan alıp kendime getirmek için uğraşıyordu. Bana doğru atılıp gazetelerimle beraber kucaklamak ister gibiydi beni. Ama yine de son anda bir tereddütle olduğu yerde kalakaldı. Yine de yüzü kıpkırmızı oluvermiş, parlayan dudakları titremişti. Yeşil soğan demetini bana doğru uzattı bir gül demeti sunar gibi.

O an ben de hazırdım bütün gazetelerimle beraber onu kucaklamaya. Onu daha önceden tanıdığım için değil, aslında ikimiz de kolaylıkla buna inanabilirdik, bilakis ben o anki stresli zamanla-

rımda beni önemseyen onun gibi bir kadınla karşılaştığım için onu kucaklamaya hazırdım.

“Beni hatırladın mı? Ben Nonna!” diye sordu hararetili hararetili. Gazete demetini tek elimle göğsüme bastırdım, diğer elimle yeşil soğan demetini aldım, aynen onun uzattığı titizlikle, bir gül demetini tutar gibi.

“Hatırlıyorum seni, beni burada bekle!” diyerek sürdürdü sözlerini, sonra sekerek merdivenleri çıktı ve Rus Kültür Merkezi’nin kapısında gözden kayboldu.

Aslında sanki ben onu hatırlamak istemiyor gibiydim.

Yine de gazeteler bana daha hafif ve daha az gelmeye başladı. Taze yeşil soğanın uçları yüzüme değiyordu neredeyse. Etraftaki insanların kaşları daha az çatıktı, herkes birbiriyle daha çok uyumluydu sanki. Artık benimle Nonna arasında biraz önceki sıcak ve beklenmedik sürpriz karşılaşmaya zemin hazırlayan eski bir hikâyenin varlığı yokluğu benim için bağlayıcı değil.

Aslında benim için açıklayıcı ilave sebeplere ihtiyaç yoktu ya da onun bana eğilimini meşru kılacak gerekçelere ihtiyaç duyuyordum değilim. Hatta benim o anda 29 Mayıs Caddesi’nin kaldırımında Rus Kültür Merkezi’nin merdivenleri başında, gazetelerimle ve yeşil soğan demetiyle mutlu bir şekilde dikiliyor olmamı açıklayıcı bir gerekçeye de ihtiyaç yoktu benim için.

O anda benim için önemli olan tek şey bütün duygularımın kendisine ihtiyaç duyduğum güzel bir kadını bekliyor olmamdı.

Biraz gecikmesinden dolayı hemen duygularımı ve hislerimi yalanlamaya kalkışacak değildim.

Ben yerimde durup bekledim. Onun gecikmesini değil bizzat kendisini düşünüyordum sadece, vaktin nasıl geçtiğini fark etmeksizin.

Bu arada bastonunun peşi sıra giden yaşlı bir adama takıldı gözüm. Kaldırımında benim hizama geldiğinde bir an tereddüt eder gibi oldu, sonra iki veya üç adım kadar ilerledi, sonra bir çam fidanının yanında durdu. Sanki ağacın yanı başında gözlerinin karanlık aleminde değer verdiği bir dostuna rast gelmiş gibiydi. Sakince ona gülümsemeye durdu. Bastonu ise boşlukta zarif hareketlerle önünde onun varlığını teyit etmiş oluyordu.

Bense sadece kendisinin gördüğü kıymetli dostuyla halleşmesini bozmak istemedim. Elimden geldiğince yanı başında olduğumu ona sezdirmemeye çalıştım, kendisinden başka kimsenin çevresini sarmalayan karanlıkta kıymetli dostunu görmediğini, beklemediğini hissettirmemek için.

Bu arada gökyüzüne diktim gözlerimi, göğün saf maviliğine dalmaya çalıştım. Tam bu esnada uzun bastonu hafifçe dizime dokunuverdi, sanki tamamen yanlışlıkla olmuş gibi.

Ben de ona döndüm.

Gülümsüyordu alabildiğince. Birbirine yapışmış çukur göz kapaklarının derinliklerinden Rus Kültür Merkezi'nin girişine bakıyordu. Tam bu esnada kapıda Nonna beliriverdi birdenbire.

Üzerinde altın sarısı kısa bir elbise vardı. Elbise, Nonna'nın bacaklarının ve kollarının beyazlığını ortaya çıkarmıştı. Omzundan kırmızı bir çanta salınıyordu. Merdivenden seri ama zarif bir şekilde indi. Onun merdivenden inişi o kadar alımlı geldi ki bana, öncesinde ne giydiğini bile unutmuşum.

Nonna neredeyse nefes nefese kalmıştı tam önümde.

Parlak dudakları aralanmıştı. Gözleri mutluydu ve yüzüme dikilmişti başkent eski Dımaşk'ta ilk ortak adımımızı anlamaya çabalarcasına.

Ben bu arada âmâ adama baktım, hâlâ gülümsemekteydi, büyük bir ihtimalle bizim için gülümsüyordu, ben ve Nonna için. Bu

arada bana öyle geldi ki bizim görmediğimiz ve muhtemelen hâlâ çam ağacının yanında onun kendi zifiri karanlığında önünde durmaya devam eden kıymetli dostu da sırf bizim için gülümüyor olmalıydı, onun gibi, zarif bir şekilde. Onlara veda ettim, başımı dostane bir şekilde hafif eğerek. Sonra elimi kaldırıp bir taksi çevirdim. Taksi, Nonna ile Rus Mahallesi'ndeki hayvanat bahçesine götürdü bizi.

II

Nonna ve yeşil soğanı zürafanın hayatında önemli iki yeni olguydu artık.

Nonna'dan önce özellikle bahar mevsiminde yeşil soğan benim soframdan hiç eksik olmazdı, ya pirinç pilavı ve yoğurt tabaklarının yanında süs biberleri, turp, tereyle bir arada yeşillik tabağında, ya da domates salçası ve havuçla pişirilmiş bakla ile beraber. Bazen de yeşil soğan maydanozla doğranmış halde bulunurdu soframda mercimek çorbası ya da bulgur pilavı ile. Nadiren sıcak bir ekmeğin yanında üzerine tuz serpilmiş olarak.

Zürafa her zaman olduğu gibi terasta önümde bulunan akşam yemeğimle haddinden fazla ilgilenmişti. Yeşil soğan kesintisiz bir aroma yayıyordu etrafa ama sanki hayvanat bahçesinde benden başka kimse bu aromayı hissetmiyordu, beklemiyor ve hiç ilgilenmiyordu.

Ben ne zaman akşam yemeğinden sonra yüzüyle oynayıp yelesini okşasam zürafanın benim nefesimi keyifle solduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. İskemleyi terasın kenarına koyup zürafanın önünde oturdum, sanki henüz akşam yemeğini yememişim gibi.

Nonna olmadan önce dolaylı da olsa hiçbir şekilde bir bağlantı kuramamıştım, yeşil soğanın etrafımı saran aromatik kokusu ile zürafanın hissettirdiği sıcaklık arasında. Böylesi anlarda zürafanın

sıcak duygularıyla yöneldiği yegâne kişi olma duygusu beni hep mutlu etmiştir.

Nonna daha ilk karşılaşmalarında zürafanın yeşil soğana olan ilgisini bir çırpıda sezmişti.

Kendisi benden önce hayvanat bahçesinin terasında bulunan odama çıkmış bulunuyordu. Bense Viktor İvaniç'in bürosunda gazete tomarlarını bırakmak için biraz oyalanmış, sonra da onun peşinden çıkmıştım. Odama çıkan uzun merdivenin basamaklarında yetişebilmişim ona. Bu sayede onun sırtının güzelliğini görme fırsatı bulmuştum, altın sarısı kıyafetinin içinde, yumuşak kumral saçlarının bukleleri de üzerine dökülmüş olarak.

Nonna, zürafanın başını teras hizasından görür görmez sanki inanmadığı bir şeyi tecrübe ediyormuşçasına hemen uzanıp yeşil soğan demetini kapıp aldı elimden duraksamadan düşünmeden. Sonra pek önemli oturaklı bir teyzeye yaklaşır gibi yeşil soğanları ona yaklaştırdı. Sonra ağır ağır soğanları birer birer ona yedirmeye koyuldu.

Daha önceleri defalarca fark etmiştim zürafanın bitkilerin ve yaprakların köklerini nasıl çiğnediğini, gözleri uçsuz bucaksız dosdoğru bir duyguya teslim olmuşçasına. Bazen ben bir balya otu terasa çıkarırdım onun için, akşam yemeğini birbirimizin yanında yiyelim diye. Ama zürafa her seferinde uzunca, bana göre biraz sıkıcı düşünce deryasına teslim olurdu yemek sırasında.

Şimdi ise Nonna'nın elinden yediği ilk soğan ile bir kere daha uzun düşüncelerine dalmasını bekledim. Ama o bu sefer soğanı çiğneyedurdu, uzun bir süre onunla oyalandı durdu, gözleri parlıyordu sanki daha sürükleyici daha tatlı duygulara kapılmış, düşlere dalmıştı. Ben de onun aromalı taze ilk lokmasının lezzetiyle bize belki de kendi kendisine kur yaptığını düşündüm, genişçe ağzının açıklığından sıyrılıp kesik kesik dökülen iniltili, minnet dolu ve hoşnut seslerle.

İlk yeşil soğanını yuttu, sonra ikincisini de aynı iştah ve ilgiyle. Bu arada ben gözlerindeki eski sıkıcı duygunun yıkılmış olduğuna şahit olarak düşündüm; Viktor İvaniç hiçbir şekilde onun kuru ot ve pörsük yapraklardan muaf tutulmasını kabul etmeyecekti, hayır, her ne kadar Viktor İvaniç, sadece Rus Mahallesinde değil, bilakis bütünüyle eski başkentte genel olarak en devasa hayvan olarak zürafaya değer verse de onun yeşil soğanla beslenmesini asla kabul etmeyecekti.

Kendisi hayvanat bahçesinin genel müdürüydü, aynı zamanda hayvanat bahçesi duvar gazetesinin yazı işleri başkanı idi. Her bir kuruş için kara gün hesabını yapardı her zaman. Kara günler ise belki bir daha hiç gelmeyecekti, ama her an yeniden gelebilirdi de. Hayvanat bahçesinin giriş biletlerine, ona göre, güvenmemek gerekirdi. Rus Mahallesi Belediyesi'nin bize tahsis ettiği bütçe zorunlu ihtiyaçları ancak karşılayabiliyordu. Bûriyâ'nın yaptığı maddi desteğe dayanarak hayvanat bahçesinde yeni hiçbir plan veya proje uygulanamazdı. Çünkü en basit haliyle bu düzenli bir destek değildi. Bazen et obur hayvanların beslenmesi, av mevsiminde onun av artıklarından büyük ölçüde sağlanabiliyordu fakat "yılın diğer günlerinde bu hayvanların ağızları açlıktan açık kalmaktadır. Bu da üstesinden gelinmesi gereken başka bir sorun". Viktor İvaniç bir keresinde duvar gazetesine yazdığı takdim yazısında kederle sızlanmıştı bu konuda. Oysa hayvanat bahçesindeki et obur hayvanların tamamı aslında bir sırtlan, huysuz ve pek et yemeyen bir tilki, ileri yaşta bir dişi bir erkek kurt, genelde hayvanat bahçesinin tuzaklarına yakalanan farelerle yetinen üç tane kara kartaldan ibaret.

Kısaca Viktor İvaniç'in zürafanın soğanına sıcak bakması mümkün değildi.

Ayrıca pek çok sebepten ötürü gerçekten zordu, hatta imkânsızdı, her ne kadar zürafaya güvenip onu sevmişse de örneğin Nonna'nın kendi parasıyla zürafa için günlük yirmi beş kilo yeşil soğan alma-

sı. Her şeye rağmen benimle yaptığı gerçekten çok kısa bir fikir alışverişinden sonra zürafaya yeşil soğan vermeyi sürdürdü, mesela kuru ana öğün yemeğinin ekinde taze bir tatlandırıcı olarak. O günden sonra Nonna zürafaya her akşam sadece bir demet yeşil soğan vermeye başladı.

Ama Nonna'nın zürafaya sadakati yeşil soğan ile yetinecek değildi.

Kendisi zürafa ile hayvanat bahçesindeki diğer hayvanlar arasında mevcut karşılıklı dostane ilişkilere müdahil olmadı elbette. Herkes şunu biliyordu. Nonna aramızda belirttiği ilk günden beri zürafaya olan sevgisi konusunda hiç kimse ile yarışmayacaktı, aynı zamanda zürafa için gerekli hizmetlerin yapılması konusunda kimsenin alternatifi de olmayacaktı. Kendisi hayvanat bahçesindeki ilk günlerinden itibaren zürafanın hayatında, gölgede öylece kendi haline bırakılıp önemsenmemiş ve ihmal edilmiş noktaları bulup ortaya çıkarmaya koyulmuştu. Hiç kimse daha önce böyle bir şey yapmış değildi. Bir akşam dikkatimi çekti, zürafa bazen gecenin dinginliğinde boğazından boynunun derinliklerine doğru akan çok kısık bir hırıltıyla şarkı söylüyordu. Bu arada zürafanın daha önce fark etmediğim detayları konusunda Nonna'nın keşiflerinin derinliklerine dalmam doğaldı. İkimiz beraber onun dingin şarkılarına kulak kesildik, her defasında kulaklarımızı onun boynuna yapıştırdık, ikimiz de büyük bir aşkla ona kulak verdik ve büyük bir dikkatle ona yöneldik. Biz ikimiz de onun kaygılı, içli ve derin terennümlerinin yalnızlık kaynaklı değil, bir uyum eseri olduğu konusunda iyimserdik.

Sonra bir gün Nonna zürafanın her gün su içmediğini fark etti, zürafa iki veya üç günde bir su içiyordu. Ani ıslanmalarda da strese giriyordu. Nonna yalakta zürafanın içme suyuna dikkat etmeleri konusunda herkesle özenle konuştu. Su içmek istediğinde susuz kalmamalıydı. Onunla oyun oynama ve keyiflendirme amaçlı dahi olsa zürafanın üzerine su dökülmemesi konusunda herkes dikkatli olmalıydı.